

to Gange aarlig at lade alle de Foreninger omfattende Dyr undersøge af en examineret Dyr læge. Naar Foreningerne, foruden at opfylde ovennævnte Betingelser, tillige erstatte Eieren $\frac{2}{3}$ af tuberkelshygge Dyrs før Nedslagningen tagrede Salgs-værdi; da godtgjør Statskassen disse Foreninger Halvdelen af de saaledes aarlig havte Udgifter. Naar et Dyr ved Efterhynet findes angrebet af Tuberkulose, skal det af Dyr lægen paa Huden indbrændes med et af Indenrigsministeriet bestemt Mærke og ved Eieren's Foranstaltning affondres, medmindre det strax afhændes til Slagtning. Saa fremt et Kreatur af Dyr lægen (ifr. § 12) mistænkes for at være tuberkelshygge og som saadant brændes paa Huden, skal dog Eieren være berettiget til at fordre Dyr et nedslaaet strax, og saafremt Dyr et findes ikke at være tuberkelshygge, at faae det erstattet af Statskassen med dets fulde Værdi som sundt Dyr før Nedslagningen i Overensstemmelse med foranstaaende Regel under b." Dog skulle Vedtagterne for Foreningerne godkjendes af Indenrigsministeren. Det vil let ses, at det er meget vidtgaaende Bestemmelser. Man tillægger her Foreningerne Ret til at faae en vis Erstatning af Statskassen, forsaavidt Dyrene nedslaaes. Men vil man træffe en saadan Foranstaltning, vil det vel neppe gaa an at indskrænke den alene til Foreningerne. Skulde det være saaledes, at denne Sygdom er saa udbredt og faretruende, at man maa gaa til Nedslagning paa den Maade, at Staten tager Del deri, maa det vel ske som en almindelig Foranstaltning, og man maa ordne Sagen paa en anden Maade, end der her er foreslaaet. Jeg har tilladt mig at udtale mig imod Bestemmelsen i Folkethinget, og jeg skal ogsaa udtale mig imod den her. Det er ganske vist en ret betænkelig Sygdom, men det er jo dog ikke en Smitsot af den Bestaafenhed som Lungesyge og Svinedifteritis, hvør man absolut maa slaa de angrebne Dyr med; i Reglen vil man paa en mere lempelig Maade kunne stille sig af med Kreaturet, og det er jo ogsaa forudsat, at Fedning og Slagtning kan finde Sted, og at Hjødet kan bruges til Menneskesfode, forsaavidt Dyr lægen erklærer, at det kan lade sig gjøre. Vi have for lidt havt Opmærksomheden henvendt paa denne Sygdom og hidtil gjort for Lidt for at bekæmpe den; men der er jo ikke Spørgsmaal om, at Landboerne kunne, ved selv at tage Sagen i deres Hænder, bekæmpe den paa mange Maader og gjøre det uden, at altfor store Offre ere forbundne dermed, ved at stærke Agtpaaagivenheden ligeodderfor denne Sygdom. Derfor indeholder Regeringens

Lovforslag ogsaa Bestemmelser, som lette Befolkningen at træffe Foranstaltninger i denne Retning, medens jeg derimod paa ingen Maade kan anerkjende det Bestemte og Forsvarlige i at gaa til den Slags Erstatninger, som Folkethinget har vedtaget, og jeg skjønner ikke rettere, end at blev dette Lov, maatte ogsaa andre Røinger kunne komme og bede om at faae deres Røings-tab erstattede. Det er altsaa en Bestemmelse, jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa. Det er selvfølgelig et Punkt, som kræver den største Opmærksomhed, og som kan komme til at lægge Loven de væsentligste Hindringer i Veien.

I Regeringsforslagets § 11 — § 13 i det nuværende Lovforslag — findes optaget en ny, men dog ikke ukjendt Bestemmelse, der i Røthed gaar ud paa at give Realerne i Loven om Svinedifteritis almindelig Anvendelse i Fremtiden, hvilket man vistnok kan finde at være i sin Orden. I Regeringens Lovforslag var der i § 12 foreslaaet, at Ministeren kunde ved Svineslagterier paabyde Dyr lægetilsyn. Denne Bestemmelse har Folkethinget ubstemt, hvilket jeg finder meget lidet heldigt. — I § 12, saaledes som den vedtoges i Landstthinget, og som den ogsaa blev foreslaaet af Regeringen, var det bestemt, at Amtmændene har at foranstalte, at der ved de Heste- og Kvægmarkeder samt Dyrskuer, der afholdes i Amtet, skal være en Dyr læge til Stede for at paase, om nogle af de der samlede Husdyr ere angrebne af smitsomme Sygdomme, ligesom det ogsaa skulde paahvile Amtmændene at paase, at de Kreaturer, der sættes paa fælles Græsning, forinden undersøges af en Dyr læge. I Folkethinget har man forandret Bestemmelsen derhen, at Amtmændene kan paahvile, at Slutsteder, en Forandring, som jeg heller ikke kan billige. Selvfølgelig ser jeg vel, at selv om der staar „kan" paahvile, kan Resultatet blive det samme, som naar der staar, at han skal. Nu have vi en Bestemmelse, der gaar i en saadan Retning, og Indenrigsministeren har ganske simpelt sagt til Amtsrådene, at de skulle sørge for, at dette sker, altsaa sker det, men hvorfor ikke optage i Loven en saadan kulant Bestemmelse, særlig da det dog er heldigt, at Befolkningen selv kan læse sig til i Loven, hvørledes Forholdet skal ordnes? — Endvidere er der i samme Paragraf kommen en Bestemmelse om tuberkelshygge Kreaturer. De skulle brændes paa Huden, dog med Forbehold af Eieren's Ret til vœbliffelig Nedslagning og Erstatning paa den af mig tidligere omtalte Maade. — Da Lovforslaget i sin Tid blev vedtaget her, fandtes der i Slutningen af § 12 en Be-